

Jože je v Mariboru pogнал korenine. Tu si je ustvaril dom, tu je našel življenjsko družico Mileno, in ker sta oba neizmerno ljubila gore, sta skupaj opravila brez števila tur. Skorajda ne bi našli pomembnejšega slovenskega vrha, kamor se ne bi bila povzpela; posebne Jožetove pozornosti pa sta seveda bila deležna Pohorje in Kozjak, gorstvi blizu njunega domovanja. Goram pa sta se s svojima družinama za vselej zapisali tudi Jožetovi in Milenini potomci — hčerki Urška in Metka.

Jožetu je bil na vseh planinskih poteh stalni zvesti spremljevalec fotoaparati. Jože je znal iz že tako prelepe narave izluščiti še kakšno posebno lepoto, neko izjemno mikavnost — in to je prestregel v svoj objektiv. Tako so nastale umetnine, ki jih je mojster razstavil na skoraj sto razstavah v domovini in širnem svetu — celo v Indiji in Južni Ameriki, šest samostojnih razstav pa smo imeli priložnost občudovati tudi doma, zadnji leta 1991 v mariborski Fotogaleriji Stolp in leta 1992 v razstavišču Ludvik na Osnovni šoli Ludvika Pliberška v Mariboru.

Jožetu sta iz časov šolanja ostala v posebno lepem spominu dva pedagoga: **Ivan Šumljak**, ki je bil Jožetov prvi slovenski učitelj sploh, širši slovenski planinski srenji pa znan kot »oče Slovenske planinske transverzale«, in pa gimnazijski ravnatelj **Josip Tominšek**, takratni urednik Planinskega vestnika. Pokojni Jože je večkrat poudaril, da mu je dal ravnatelj Tominšek kot dijak »nekajdnevni dopust«, da je za Planinski vestnik poslikal Savinjske in Kamniške Alpe.

Kasneje se je Jože zapisal tudi med alpiniste: skupaj s soprogo Mileno sta plezala v Visokih Turah, Dolomitih, Stubaiskih in Ötztalskih Alpah in drugod.

Tako velik opus umetnij, nastalih z izjemno pretanjenim občutkom za tisto najlepše, kar že nam, povprečnim planincem, umetnikovemu očesu pa še posebno, ponuja čudovita narava, seveda ni ostal nezapazen v očeh javnosti, mojstrom umetniške fotografije pa sploh. Tako je Jože Kovačič že kot dvajsetleten mladenič — leta 1932 — na razstavi umetniške planinske fotografije na

Sušaku prejel prvo nagrado za svojo sliko Pohorski gozd, leta 1957 so mu v Švici podelili naziv umetnik-artist, medtem ko sta ga mariborski Fotoklub in PD Maribor Matica izvolila za častnega člana.

S svojimi umetninami je Jože Kovačič sodeloval v knjigi **Pavla Kunaverja** Breze in vrhovi, njegove slike krasijo tri izdaje planinskega vodnika Kamniške in Savinjske Alpe ter vodnik Po gorah severovzhodne Slovenije, z njimi je bogatil Planinski vestnik, redno je sodeloval v nemškem planinskem koledarju *Boldigs Alpenkalender*, lani pa je izšla njegova fotomonografija *Od pohorskih frat do savinjskih vrhov*, kar je v bistvu Jožetovo življenjsko delo, saj je nastajalo prek petdeset let.

Jožeta Kovačiča ni več. Ostalo pa je na tisoče umetnij, njegovih posnetkov, ki bodo še desetletja razveseljevali ljubitelje umetniške gorske fotografije.

Milan Cilenšek

V spomin Karlu Benkoviču

Karel Benkovič je 19. julija 1993 odkril spominsko ploščo na Kendoví hiši v Kamniku, kjer je bilo tega dne leta 1893 ustanovljeno PD Kamnik

Življenjska pot **Karla Benkoviča** kot planinca in kot človeka, ki se je kot besedno razdal, je bila izredno bogata, vsestransko uspešna in hkrati naporna. Rodil se je 20. septembra 1912 v Kamniku. Tu je preživel svoja mladostna leta. Osnovno šolo in uk za mizarkega pomočni-

ka ter nadaljevanje izobraževanja na srednji delovodski šoli je uspešno dokončal. Vključil se je v lesarsko stroko. Skoraj celo delovno dobo je bil zaposlen v Stolu v Kamniku. Sposobnost in vztrajnost pri delu sta mu omogočili napredovanje do najbolj odgovornih delovnih mest. Bil je obratovodja, tehnični vodja in svetovalec.

Rojen je bil v veliki krmečki družini in od tu tudi izvira njegova ljubezen do narave; zlasti se mu je priljubil gorski svet. Številni obiski v najbolj zahtevne smeri so ga kalili v zavestnega in izredno poštenega planinca. Že mlad se je vključil v organizirano življenje Planinskega društva Kamnik. Od leta 1931 dalje je bil neprekinjeno povezan z delom planinske organizacije. Med vojno je bil pristaš NOB in je bil v partizanih. Takoj po vojni se je ponovno vključil v planinstvo. Vsak prosti trenutek, ki mu ga je dopuščala zaposlitev, je izkoristil za ogledovanje gor in za organizirano delo. Zelo pomembno je bilo njegovo angažiranje v skupini mladih planincev med obema vojnoma. V tem času je postal član odbora planinskega društva in je s svojim vplivom krepil vlogo in načela planinske organizacije. Prav po tej zaslugi je planinstvo na Kamniškem postajalo vse pomembnejše. Poleg organizacijskih dolžnosti, ki jih je vedno opravljal zelo dosledno, in poleg številnih obiskov gora je dalj časa sodeloval tudi pri reševanju ponesrečencev v gorah. Bil je član Gorske reševalne službe.

Takoj po vojni se je zavzemal za obnavljanje planinskih postojank, s katerimi je gospodarilo Planinsko društvo Kamnik. Delal je pri gradnji žičnic na Kokrsko in Kamniško sedlo, pri obnovi koč, pri urejanju Starega gradu, pri prenavljanju sedanjih društvenih prostorov itd. Nobena akcija ni šla mimo njega. Kot organizator in kot neposredni udeleženec v akcijah je znal pridobivati ljudi. Zaupanje in pridobljeno znanje je znal uspešno usmerjati v aktivnosti društva. V tem času mu je Planinsko društvo zaupalo mnoge pomembne dolžnosti v odborih in komisijah. Naložena mu je bila tudi najpomembnejša dolžnost — dolž-

nost predsednika planinskega društva Kamnik. S presledki je to nalogo opravljal polnih 18 let. Od leta 1973 dalje pa je bil vedno izvoljen za podpredsednika društva, kar je bil vse do svoje smrti.

Čeprav mu v zadnjih letih bolezni in visoka leta niso dopuščala težkega fizičnega dela, pa je kljub temu vztrajal in se udeleževal tudi še prostovoljnih akcij. Skoraj neverjetno se zdi, da mu je uspelo premagati samega sebe. To je bilo verjetno zato, ker se nikoli ni vdajal malodušju; zato je vedno lahko reševal še tako zahtevne in zapletene naloge.

Planinski prijatelji so ga cenili, spoštovala ga je širša okolica. Na njegovi zadnji poti 11. oktobra lani na kamniških Žalah ga je pospremila izredno velika množica ljudi. S tem se mu je hotela zahvaliti za njegovo plodovito življenje na planinskem in številnih drugih področjih.

V času svojega življenja je sprejel mnoga planinska in druga delovna odličja in priznanja. Leta 1994 je prejel tudi najvišje priznanje Planinske zveze Slovenije, Svečano listino.

Življenjska pot Karla Benkoviča je primer življenjske poti človeka, ki je z vsem srcem stalno delal za načela etike planinske organizacije in se zavzemal za načela solidarnosti. Z lastnim delom je dokazal, da je mogoče doseči napredek le s skupnim in nesebičnim delom. To je dokazal s stotinami in tisočimi urami brezplačnega prostovoljnega dela. Za vse so mu kamniški planinci iskreno hvaležni. Pogrešali ga bodo.

Stane Simšič

10-letnica planinske sekcije Galicija

Proslava ob desetletnici planinske sekcije Galicija je bila v soboto, 9. 12. 1995, v Zadržnem domu v Galiciji.

Planinska sekcija Galicija je bila ustanovljena 21. 12. 1985 in deluje v okviru PD Žalec. Med pobudniki za ustanovitev so bili **Ivanka Falant, Ladi Gmajner, Ivan Pohole in Dušan Šip**. Kmalu po ustanovitvi so pričeli razmišljati o pridobitvi soglasja za preureditev mežnarije v

planinsko postojanko na Gori (Šentjungert, 567 m, sv. Kunigunda). S prostovoljnim delom so jo obnovili in jo odprli 16. 10. 1988. V postojanki so dežurali ob koncih tedna, sedaj pa ob nedeljah in praznikih, na izrecno željo zaključenih skupin pa tudi po dogovoru. Lani so opravili precej dela tako v notranjosti kot na strehi in fasadi, seveda ob pomoči številnih sponzorjev. V načrtu imajo še ureditev okolice, električne napeljave in črne kuhinje. Vsako leto organizirajo pohod po obronkih KS Galicije, kresovanje ob prvem maju, kresno noč, ko stanjev piknik, planinski ples in ob tem še planinske izlete in pohode za člane. — Tak je kratek povzetek poročila predsednika sekcije **Viktorja Furmana**.

Za uvod v lansko praznovanje je moški pevski zbor (11 članov) iz Ponikve zapel »Oj, Triglav, moj dom« in na koncu še dve pesmi. Po pozdravu predsednika PD Žalec **Janeza Megliča** se je pričel prisrčen kulturni program, ki so ga pripravili podružnični šoli Galicija in V. Pirešca, osnovna šola Petrovče ter gališka dekleta. Učenci 3. in 4. razreda iz V. Pirešice so pripravili prizorček »Mama išče ime«, delo **Nade Kranjc**. Gališka dekleta so pod vodstvom **Anite Žagar** zapele dve pesmi ob spremljavi citer **Anite Brežnik** iz Lopate, ki nam je potem zaigrala še eno. Učenci iz Galicije so igrali na flavto, zapeli venček narodnih in »Tri planike« ter zaigrali prizorček »Škratek Prehladek«. Modernjšo popevko je zapela **Aleksija Doler**. Učenci iz Petrovč so se predstavili z recitalom — odlokom iz knjige **Matjaža Kmecla** »S prijatelji pod macesni«. Za to vse priznanje mentoricam **Romani Gajšek, Heleni Razgoršek, Valentinu Ašenberger, Sonji Rebernik in Bredi Šip!** Program je povezovala **Nataša Grobelnik**.

Za delo v društvu so prejeli nagrade **Ivana Falant, Ivan Pohole, Dušan Šip, Milan Ašenberger in Janko Cigale**, priznanja pa **Janez Meglič, Janko Grobelnik, Jože Ramšak, Slavko Vrhovnik, Franc Falant, Peter Krč, Martin Sedovnik, Gusti Brežnik in Srečko Podpečan**. Priznanja so dobili še sponzorji

Cestno podjetje Celje, ki je bil tudi glavni pokrovitelj proslave, Emteks Žalec, Dom Nine Pokorn, Cinkarna Celje, OŠ Petrovče, Podružnični šoli Galicija in Velika Pirešica, Juteks, Žana in Coca cola, vsi iz Žalca. Za sodelovanje so dobili priznanja še PD Vojnik ter planinske sekciji Šmartno v Rožni dolini in Ponikva. Pozabili niso na največkratne obiskovalce postojanke na Gori **Alenko Bonajo, Alojza Smodeja in Franca Verdela**.

Proslavo so poleg glavnega pokrovitelja omogočili še Petrol PE Celje, Cinkarna Celje, Gradbena operativna in prevoznitvo **Slavko Vrhovnik** in Žana Žalec.

Na koncu se je vsem zahvalil član UO PZS **Adi Vidmajer**, ki je sekciji zaželel še veliko delovnih uspehov.

Za veselo razpoloženje po tem delu je poskrbel ansambel Spektra sound iz Šentjurja.

B. J.

Zagažnova skala

Planinci in drugi ljubitelji gorā smo 25. oktobra lani na Mirni gori slavili 70-letnico ustanovitve prvega belokranjskega planinskega društva.

Ob tem dogodku sta se planinski društvi Črnomelj in Semič spomnili na **Ivana Zagažna**, ustanovitelja in predsednika prvega Belokranjskega planinskega društva leta 1925. Organiziral je gradnjo planinskega doma na Mirni gori. Goro je gledal s srcem. Sam je med prebivalci Bele krajine zbral toliko denarja, da so lahko začeli gradnjo doma.

Rodil se je 1884. leta v Zadobravu, v Vojniku pri Celju. Od leta 1922 do 1929 je bil ravnatelj in učitelj na Planini pod Mirno goro. Za učitelja na tem območju so bili takrat zelo težki časi. Učitelji so morali namesto nemščine Kočevarje učiti slovenščino. V Metliki in Črnomlju je za učiteljice in učitelje priredil knjižničarski tečaj. Poučeval in ravnateljaval je po mnogih solah na Dolenjskem in Štajerskem, nazadnje v Rakovcu pri Vitanju. Tu je ob šoli izkrcil skale in uredil lep šolski vrt. Bil je vztrajen in dober pedagog, ljubitelj in varuh narave. Belokranjski